

En kopp varmt vann

Av Minjung Park
(Basert på en sann historie)

Vannet i fonten
var iskaldt.
Da fikk
Minjun en idé.

Minjun og pappa skyndte seg inn i kirkebygningen, med den kalde vinden bak seg. Det var kaldt inne i bygningen også. Minjun håpet det ville bli varmere etter hvert som flere samlet seg.

Minjuns venn Jungmin skulle bli døpt i dag. Jungmin hadde møtt misjonærsøstrene og vurdert å bli døpt lenge. Hele menigheten hadde fastet og bedt for ham. Til slutt bestemte han seg for å bli døpt. Og dette var dagen!

Fonten ble fortsatt fylt med vann da Minjun og pappa kom inn i rommet. De satte seg ved siden av Minjuns venn James. Snart kom Jungmin inn, kledd i hvite dåpsklær.

“Han ser litt nervøs ut”, sa James.

Minjun nikket. Han var glad han kunne være her for vennen sin.

Snart var fonten fylt. Tiden var inne til at dåpen skulle begynne! Men istedenfor å begynne, snakket misjonærene med noen av de andre medlemmene, og de så bekymret ut. Pappa gikk for å se hva som var galt.

“Hva er i veien?” spurte Minjun pappa.

“Varmtvannsberederen i bygningen er ødelagt, så vannet i fonten er veldig kaldt”, sa pappa.

Minjun så på fonten. Da han ble døpt, hadde det vært varmt vær, varmt vann og til og med farens varme klem da han kom opp av vannet. Han kunne ikke forestille seg å bli døpt i kaldt vann på en så kald vinterdag.

Minjun fulgte med da Jungmin tappert gikk ut i vannet sammen med eldste Keck, som skulle døpe ham.

“Det er for kaldt!” sa Jungmin. “Jeg kan ikke være her lenger.” Han gikk opp av fonten og skalv. Minjun syntes synd på ham.

Noen minutter senere prøvde Jungmin å gå ned i vannet igjen. Denne gangen tok han bare noen få skritt før han skyndte seg opp igjen. Han prøvde to ganger til. Vannet var iskaldt! “Kan vi slutte?” spurte Jungmin til slutt. Han så ut som om det var like før han begynte å gråte.

Minjun holdt en stille bønn og spurte hvordan han kunne hjelpe.

“Hva skal vi gjøre?” sa noen.

“Skal vi utsette dåpen?” spurte en annen. Alle ønsket å hjelpe Jungmin, men de visste ikke hvordan.

ILLUSTRASJON: MIKE BLAKE

Da fikk Minjun en idé. Han ga James et lite puff. “Kom igjen, James!”

Minjun og James gikk til kjøkkenet. De fant en stor kopp og en bolle og fylte dem med varmt vann fra vannkokeren. De bar dem forsiktig tilbake til kirkesalen og tømte det varme vannet i fonten. “Kanskje dette vil bidra til å varme opp vannet!” sa Minjun.

Alle ble overrasket. “Hvorfor tenkte vi ikke på det?” spurte noen.

Sammen begynte alle å tilsette varmt vann fra kjøkkenet. Noen kokte vann på komfyren. Andre bar forsiktig grytene gjennom gangen og helte det varme vannet i fonten. Til og med de andre Primær-barna hjalp til, én kopp om gangen.

Endelig var vannet varmt nok. Jungmin og eldste Keck gikk helt ned i fonten. Minjun følte seg varm i hjertet da han hørte eldste Keck si ordene i dåpsbønnen.

Da Jungmin kom opp av vannet, smilte han. Alle var glade.

Etter at Jungmin hadde skiftet til tørre klær, ga Minjun ham en god klem. Minjun visste at hver gang han ba med mot, ville vår himmelske Fader hjelpe ham å vite hva han skulle gjøre. Denne dåpen var en Minjun aldri ville glemme! ●

Artikkelforfatteren bor i Seoul i Sør-Korea.

Jungmin sammen med misjonærene og noen av dem som hjalp til med å bære vann.